

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Варна, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20243100500010 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 17 вр. § 1 от ЗР на ЗЗДН вр. Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Т. Й. М., Т. Й. М. и Й. Т. М. срещу Решение № 3520 от 02.11.2023г. по гр.д. № 8151/2023г. по описа на ВРС, XVII-ти състав, с което **на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН** са постановени мерки за защита от домашно насилие в полза на молителя Й. В. М. с ЕГН ***** срещу извършителите Т. Й. М. с ЕГН *****, Т. Й. М. с ЕГН ***** и Й. Т. М. с ЕГН *****, които са задължени да се въздържат от извършване на актове на домашно насилие по отношение на молителя, както и **на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН** всеки от тях е осъден да заплати по сметка на ВРС глоба в размер на по 200 лева.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на обжалваното решение и постановяване в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуални правила и необоснованост. Изложени са съображения, че решението не почива на съвкупна преценка на всички доказателства по делото, не дава отговор на конкретните доводи и защитни възражения на страните, а фактическите изводи на съда са в разрез с обективната истина. От съвкупността на доказателствата по делото е видно, че молбата за защита в случая е израз на очевидна недобросъвестност на молителя и злоупотреба с процесуални права в нарушение на чл. 3 от ГПК, поради което е неоснователна. От мотивите на решението не е ясно как съдът е достигнал до извод, че обидата е акт на домашно насилие, както не е обосновано въз основа на кои доказателства съдът е приел, че всеки от въззивниците е автор на конкретен акт на домашно насилие. В решението липсва анализ на свидетелските показания, а правните изводи по същество противоречат на

правилата на формалната логика. Не е отчетено позоваването на разминаването между дадените много по-рано бланкетни обяснения по случая от молителя и от ангажираните от него свидетели пред служители на В РУ на МВР – Варна и посоченото в молбата за защита и декларацията, както и посоченото в с.з. от 02.10.2023г. и в показанията на ангажираните от него свидетели значително по-късно във времето, които излагат детайлно възприятие за случилото се, спомняйки си конкретни изрази и фрази. От друга страна от показанията на свидетеля Д. се установява, че именно молителят е инициатор на възникналия между страните спор. От съвкупността на доказателствата по делото следва да се приеме, че между страните е налице личен и имуществен конфликт, но актове на домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН извършени от всеки от ответниците по време, място, начин на извършване и проявна форма, не са установени по безспорен и категоричен начин по делото. Не са установени осъществени от тях действия, които да са въздействали негативно върху психическото спокойствие и уравновесеност на молителя, които да са предизвикали у него уплаха, тревожност и стрес или други неприятни усещания, като данните по представената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН са успешно опровергани от останалите доказателства по делото. Отправят поради изложеното искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което молбата да се отхвърли с извод за неоснователност.

В срока и по реда на чл. 17, ал. 4 от ЗЗДН е депозирано възражение от Й. В. М., с което жалбата се оспорва като неоснователна. Поддържа, че скоро след постановяване на обжалваното решение отношенията между страните отново са се влошили, а скандалите в същите проявни форми се подновили. Последните се отразяват негативно на здравословното му състояние, като ежедневно налагат посещения, контролни прегледи и рехабилитация при лекари и вместо роднините му да го подкрепят, психическото насилие от тяхна страна се увеличава. Моли обжалваното решение да се потвърди като правилно и законосъобразно постановено.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявена от Й. В. М. молба с правно основание чл. 8, т. 1 вр. чл. 4, ал. 1 от ЗЗДН за налагане на мерки за защита срещу извършителите Т. Й. М., Т. Й. М. и Й. Т. М. по повод извършени от последните актове на домашно насилие.

Молбата, депозирана на 26.06.2023г. е основана на следните фактически твърдения: ответниците са съответно син, снаха и внук на молителя, които след сключен с тях договор за прехвърляне на недвижим имот срещу поето от първия от тях задължение за гледане и издръжка на молителя на 13.07.2021г., започнали системен тормоз върху молителя и жената, с която съжителства – Н.. Молителят и последната живеят на втори етаж, а ответниците живеят на първи етаж на еднофамилна вилна сграда, находяща се в гр. В*****. Така,

на 24.05.2023г. при пристигане в дома им на голямата му дъщеря П., ответницата Т. М. внезапно и безпричинно пред всички започнала да му крещи и да го обижда, наричайки молителя алкохолик, курварин и боклук. Обърнала се към дъщеря му П., на която казала: „Взимай си боклука да го гледаш в К.“. Отправила заплахи за саморазправа, убийство и изгонване от имота към молителя и жената, с която живее: „ще ви ликвидирам, ще ви очистя, боклуци“. В това време ответникът Т. М. също започнал да отправя обиди и заплахи към молителя и Н. с изразите: „Ще ви изселя, дърта пачавра“, а внукът му Й. М. крещял към молителя, че е тъпанар и боклук, размахвал среден пръст и псувал на майка и предизвикателно крещял „Нали си мъж, излез да се бием!“. Скандалите между страните продължили, като на 26.05.2023г. молителят подал жалба в прокуратурата, по която била образувана преписка № 6869/2023г. по описа на РП – Варна. Въпреки това на 17.06.2023г. вечерта около 21:00 часа по молба на молителя към внука му да намали музиката, която звучала много силно, последвал скандал между страните, при който сина му Т. М. псувал молителя крещейки „Да ти ... п....лелина!, а внука му Й. М. размахвал среден пръст, псувал го на майка и му крещял „Ако си мъж, ела да се биеш!“. Молителят е с влошено здравословно състояние поради редица заболявания и извършени оперативни интервенции, поради което отношението на роднините му причинява силен стрес и основателни опасения у него от саморазправа и страх за живота му. Отправил в тази връзка искания за налагане на мерки за защита от домашно насилие спрямо всеки от ответниците посредством задължаването им да се въздържат от извършване на домашно насилие спрямо молителя, както и да им бъде забранено да го доближават на по-малко от 200 метра за срок от 18 месеца.

В хода на проведеното по делото първо съдебно заседание, ответниците чрез процесуален представител оспорили твърденията в молбата и в представената декларация, в частта за системен тормоз, както и в частта относно конкретните описани актове на домашно насилие, извършени от всеки от тях и конкретните описани изрази отправени към молителя. Позовали се на несъответствие в изложеното в молбата за конкретните обстоятелства, при които се твърди да са извършени актовете на домашно насилие и обясненията, които молителят е дал пред служител на Пето РУ – Варна. Отправили искане молбата за защита да се отхвърли като неоснователна.

С молбата е сезиран местно и родово компетентен да се произнесе съд /чл. 7, ал. 1 от ЗЗДН/, съдържаща предвидените в чл. 9 от ЗЗДН реквизити, както е подадена в срока по чл. 10, ал. 1 от същия закон. Съобразно твърденията на молителя с извършителите са баща-син, свекър-снаха и дядо-внук /чл. 3, т. 5 и т. 7 от ЗЗДН/. Ето защо молбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Придружаващата молбата декларация, изхождаща от Й. В. М. по смисъла на чл. 9, ал. 3 от закона, кредитирана по реда на чл. 13, ал. 2, т. 3 от закона, установява със съдържанието

си времето, конкретните действия и обстоятелства, при които са осъществени описаните деяния поотделно, които в съвкупност описват упражнените спрямо декларатора актове на домашно психическо насилие от страна на всеки от ответниците, изразяващи се в отправяне на обидни и нецензурни изрази, придружени с размахване на среден пръст от ответника Й. М. /алкохолик, курварин, боклук, дърта пачавра, тъпанар/ и заплахи за саморазправа и убийство /ще ви ликвидирам; ще ви очистя; ще ви изселя; ще слеза долу и ще ти потроша кокалите; ако си мъж, ела да се биеш; да ти п... лелина/.

Няма спор по делото, че страните се намират в твърдяната роднинска връзка, както и че с алеторен договор от 13.07.2021г. молителят прехвърлил на сина си Т. М. идеални части от правото на собственост върху описаните недвижими имоти, находящи се в гр. В*****, като е запазил правото си на пожизнено и безвъзмездно ползване и обитаване върху тях. Страните живеят във вилната сграда, изградена на посочения адрес, като молителят и съжителстващата с него жена обитават етаж 2, а ответниците – етаж 1.

По делото са събрани доказателства, от които се установява, че по отношение на ответниците не са налице данни същите да са настанявани за лечение в Психиатрична клиника на УМБАЛ „Св. Марина“ АД, гр. Варна; че по повод подаден от молителя сигнал на 17.06.2023г., служители на Пето РУ – Варна са посетили адреса, на който страните живеят; че по жалба на молителя с вх. № 51237 е образувана пр.пр. № 6869/2023г. по описа на РП – Варна, както и че тримата не са осъждани лица.

По искане на молителя по делото са събрани гласни доказателства посредством показанията на свидетелите Н. Н. /съжителстваща с молителя на съпружески начала от 11 години/, П.К. и Д. К. /дъщеря и зет на молителя/. От показанията на първата се установява, че на 24.05.2023г. между страните започнал конфликт по повод имота, който обитават, при който при пристигане на голямата дъщеря на молителя, ответниците започнали да го обиждат. Т. го нарекла „дърт курварин“, а Й. отправял заплахи. На 17.06.2023г. внукът му Й. след почукване по стената от страна на молителя да намали музиката, която се отразява зле на здравето му, отворил прозореца и се провикнал „Слез, бе, след като се правиш на мъжкар и на отворен, слез долу да се биеш“ и показвал среден пръст.

В показанията си свидетелката П.К. установява, че по молба на баща й, със семейството й посетили дома му в гр. ***** При пристигането си станали свидетели на скандал между молителя и Т., която отправяла грозни обиди и закани за саморазправа с него и жената, с която живее. Наричала го „алкохолик“, „боклук“ и други, които е грозно да повтори, обърнала се към свидетелката с нареждане да го прибира да живее в с. К.. През това време Т. също започнал да се кара с баща си за това кой какво е платил, колко и защо е плащал. Обиждал баща си, при което се включил и внукът на молителя Й., който също го обиждал, псувал го и му показвал среден пръст.

Свидетелят К. сочи, че по молба на молителя за помощ поради ескалирали отношения в дома му, на 24.05.2023г. посетили адреса на който страните живеят. С пристигането си станали свидетели на скандал в разгара си между молителя и жената, с която съжителства и сина и снаха му. Свидетелят чул заплахи за саморазправа, обиди и необяснима за него

вербална агресия. Синът му и снаха му казвали на молителя, че ще се разправят с него, трябвало да напусне къщата и да живее при дъщеря си. Отправляли директни обиди и псувни на майка към молителя, както и заплахи – „...ще ви разчлени“, а от внука му от прозореца – „Хайде бе, ще сляза долу. Ще те пребия. Като си мъж ще се биеш“. Помолил да снижат тона и да говорят без викове и крясъци, защото това не е нормално отношение към възрастен човек, болен и то родител. Опитът му да потуши скандала обаче бил без резултат. Обидите се отправяли от сина на молителя, от снаха му и внука му, който бил на първия етаж на терасата. Конфликтът продължил около 15-20 минути, през което време само ответниците говорили.

По инициатива на ответниците по делото са събрани гласни доказателства посредством показанията на свидетеля Г.Д.. От същите се установява, че на 24.05.2023г. сутринта отивал да пие кафе при Т.. Оставил си колата „долу“, защото пътят бил лош „нагоре“ и отишъл пеша. Наближил къщата на страните около 20 метра и чул, че баща му нещо му вика ...“ще те ударя, ще ви изгоня всички от тук. Тази къща е моя“. Спрял се, станало му неудобно, обърнал се и си тръгнал. На тръгване видял към къщата на страните да се движи кола, която спряла пред нея, от която слезли няколко човека. Свидетелят се прибрал, защото нямал какво повече да прави. Впоследствие Т. му споделил, че конфликта в отношенията им с баща му бил породен от спорове по къщата.

В обясненията си ответницата Т. М. признава, че е използвала думата „боклук“ към свекър си, защото не искала повече той да обижда нея, мъжа ѝ и децата им.

В обясненията си молителят посочва, че за него назоваването му като „боклук“ е страшна обида; че е обиден от отношението на роднините му. Посочва, че е онкоболен, а отделно има сърдечни проблеми и има нужда от повече тишина.

От Докладна записка № 460р-9171/19.06.2023г. и придружаващите я Протоколи за полицейско предупреждение се установява, че на 17.06.2023г. екип на Пето РУ – Златни пясъци посетил адреса на страните около 20:35 часа. На място установили молителя и синът му Т. М.. Първият обяснил, че внукът му пуснал силна музика, след което възникнал спор между страните. На всеки от двамата са били съставени протоколи за предупреждение да не извършват закани на другото с престъпление против неговата цялост.

При тези факти в обжалваното решение ВРС приел за доказани актовете на психическо домашно насилие – отправяне на обиди и заплахи за саморазправа, които приел, че следва да се санкционират чрез постановяване на мярка за защита от домашно насилие. Отчитайки интензитета на упражнените насилия определил мерки по чл. 5, т. 1 от ЗЗДН – задължаване на извършителите да се въздържат от извършване на актове на домашно насилие спрямо молителя. Така постановения правен резултата ВОС приема за правилен.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Производството по чл. 12 от ЗЗДН е такова по спорна администрация на гражданските правоотношения, в рамките на което съдът постановява онова, което приема

за законосъобразно, но и целесъобразно за съответното гражданско правоотношение, правейки преценка въз основа на заложените в закона критерии. При определяне на защитната мярка по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН, съдът не е обвързан от искането в молбата, а се ръководи от целта да даде пълна, адекватна и ефективна защита на пострадалото лице, изхождайки от разбирането да се преустановят, евентуално предотвратят по-нататъшни посегателства върху пострадалото лице в рамките на семейството.

От съвкупната оценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за доказан факта на осъществени актове на психическо насилие от всеки от въззивниците спрямо Й. М. при описаните в декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН деяния, време, място и обстоятелства, при които са извършени, подкрепена от показанията на свидетелите – Н., К.а и К.. Съдът споделя мотивите на първоинстанционния съд обосноваващи доказаност на така осъществените актове на домашно насилие и препраща към същите на основание чл. 272 от ГПК. Неоснователни в тази насока са развитите във въззивната жалба съображения за постановяване на решението в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуални правила и необоснованост.

В допълнение, съдебният състав приема следното: във въззивната жалба се съдържа оспорване, че решението на ВРС е необосновано в изведените изводи, че обидата е акт на домашно насилие, както и че всеки от въззивниците е автор на конкретен акт на домашно насилие

Следва да се отбележи, че правото на чест и достойнство на личността е правно значима ценност, която е защитена от законоустановения ред в държавата като субективно право от категорията на абсолютните права /арг. и от чл. 32, ал. 1 от Конституцията/. Казването или извършването на нещо унижително за честта и достойнството на друго в негово присъствие е противоправно деяние – обида, което накърнява правото на чест и достойнство на лицето, положителната обществена оценка за личността му, както и неговата самооценка.

Унижителният характер на казаното, преценено на плоскостта на общоприетите морални и обществени разбирания за необходимото отношение към другите членове на обществото въобще и на по-силното основание, към другите членове на рода и семейството, се извлича от възприемането им от пострадалия; от субективното виждане и оценка на извършителя на обидата за личността на пострадалия и обективната му годност да накърни достойнството на пострадалия, което според господстващия морал е неприлично, вулгарно и цинично. В този смисъл обидата е лично унизяващо отнасяне към някого, оценка, която съдържа вулгарни, цинични изрази и квалификации по нечий адрес. Същевременно принцип в семейните отношения е зачитане на личността и уважение, грижа и подкрепа между членовете му /чл. 2, т. 6 и 7 от СК/, приложими и в отношенията с по-възрастните членове на разширеното семейство.

Установено е в конкретния случай, че страните са баща – син, снаха и внук, като молителят към момента на извършване на актовете на насилие е родител на въззивниците, на 76 годишна възраст, в тежко и влошено здраве.

От приетата декларация по смисъла на чл. 9, ал. 3 вр. чл. 13, ал. 2, т. 3 от закона, кредитирана заедно със събраните по делото гласни доказателства на свидетелите Н., К.а и К. се установява, че на 24.05.2023г. при разразил се конфликт между страните Т. М. употребила израза „боклук“ спрямо молителя, както и се обърнала към дъщеря му с израза „Вземай си го да го гледаш в К.“; Т. М. от своя страна отправил заплаха към баща си, като употребил изявлението „ще ви изселя“, а въззивникът Й. М. размахвайки среден пръст заплашил дядо си с изявлението „ще сляза долу и ще ти потроша кокалите“. На 17.06.2023г. между страните възникнал конфликт поради силна музика, която молителят помолил да намалят, при което внукът му, отново размахвайки среден пръст отправил закана за саморазправа с него - „Ако си мъж, ела да се биеш“. Осъщественият в този обем актове се установяват от съвкупната оценка на събраните по делото доказателства: от декларираното от молителя под страх от наказателна отговорност в представената декларация по чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗЗДН и от свидетелските показания на посочените свидетели, които преценени съобразно условията на чл. 172 от ГПК, съдът приема за достоверни, доколкото са плод на преки впечатления на всеки от свидетелите, непротиворечиви по между си, като не са опровергани с други доказателства по делото. От друга страна в показанията си свидетелят Д. не установява релевантни за правилното решаване на делото факти, показанията му не са преки и са относими единствено към началото на конфликта между страните на 24.05.2023г., доколкото от показанията му се установява, че като чул размяната на реплики от улицата си е тръгнал, когато покрай него минала колата, с която Петранка и семейството ѝ посетили дома на молителя. Ето защо показанията му не са годни да разколебят нито обективизираното в декларацията, нито събраните по делото свидетелски показания на роднините на пострадалия, плод на непосредствено възприети от всеки от тях обстоятелства. Така, обстоятелството, че на 24.05.2023г. Т. М. употребила израза „боклук“ спрямо молителя се признава и в дадените от нея обяснения по реда на чл. 175 от ГПК в хода на делото, а обстоятелството, че този израз за молителя съставлява „страшна обида“ е признато в неговите обяснения, дадени по същия ред. Осъщественият от Т. М. акт на домашно насилие съдът приема за установен единствено на основание приетата декларация, а тези, осъществени от въззивника Й. М. на 24.05.2023г. и на 17.06.2023г. – както от приетата декларация, така и от обсъдените гласни доказателства. Несъстоятелно в тази връзка е твърдението, че доказателствената стойност на декларацията по чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗЗДН е успешна оборена от останалите доказателства, доколкото други доказателства установяващи по позитивен начин поведението на страните на релевантните дати не са ангажирани по делото. Неоснователно е също оплакването, че е налице противоречие между твърденията в молбата, в декларацията и в споделеното в дадени обяснения от молителя и от свидетелите в рамките на пр.пр. № 6869/2023г. по описа на ВРП. Такова противоречие съдът не констатира, освен, че твърденията в молбата, описанието на актовете в декларация и показанията на свидетелите събрани по делото са по-детайлни, подробни, изчерпателни, а дадените обяснения по-общи. Последното е продиктувано от характера на настоящото производство и от необходимостта отделните актове на домашно насилие да са очертани,

както в молбата, така и в декларацията с пълните им индивидуализиращи белези, в която насока именно са и били дадените от ВРС указания на молителя с разпореждане от 26.06.2023г. Само по себе си това различие не опровергава доказателствената стойност на декларацията по чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗЗДН, нито влияе на преценката на свидетелските показания в насока необективност, доколкото същите са събрани по делото при спазване на принципите на непосредственост и състезателно начало в гражданския процес.

Изхождайки от установеното между страните отношение на родство, възрастта и здравословното състояние на молителя от една страна, както и от характера на изречените изрази и изявления и отправени заплахи, съдът приема, че същите са от естество и обективно годни да накърнят честта и достойнството на пострадалия, положителната обществена оценка за личността му, както и личната му самооценка. Ето защо е неоснователно и позоваването в жалбата, че осъществените актове на домашно насилие не са въздействали негативно върху психическото спокойствие и уравновесеност на молителя, както и че не са предизвикали у него уплаха, тревожност и стрес или други неприятни усещания.

В заключение и въз основа на така установените факти, ВОС приема, че на описаните в молбата дни, време и място, всеки от въззивниците е упражнил по отношение на своя баща, свекър и дядо актове на психическо домашно насилие по смисъла на дефинитивната норма чл. 2, ал. 1 от закона. Молбата за защита е основателна и следва да се уважи. Наложената с обжалваното решение мярка по чл. 5, т. 1 от ЗЗДН отчита в пълнота интензитета на посегателството над личността, подходяща е както с оглед целта на защитните мерки от домашно насилие, така с оглед превенция срещу нови актове на домашно насилие. Правилно на следващо място първоинстанционният съд е наложил и глобата по чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН. Постановяването ѝ е законно регламентирана последица от уважаване на молбата за защита, за което свидетелства граматическото тълкуване на текста на цитираната правна норма в ред. ДВ, бр. 102 от 2009г., в сила от 22.12.2009г. Решението не може да се отмени само в тази част, доколкото налагането на тази парична санкция не е обусловено от дискреционна преценка на съда в случая.

В заключение обжалваното решение на ВРС, в което е постановен идентичен правен резултат е правилно и следва да се потвърди.

На основание чл. 17, ал. 2 от ЗЗДН въззивниците дължат държавна такса за въззивното производство, а на основание чл. 11, ал. 2 вр. § 1 от ДР на ЗЗДН вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК – и разноски на въззиваемата страна. Претендираните от правоимащата страна разноски под формата на платено адвокатско възнаграждение са в размер на по 600 лв. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивниците.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 17, ал. 5 от ЗЗДН, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3520 от 02.11.2023г. по гр.д. № 8151/2023г. по описа на ВРС, XVII-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 17, ал. 2 вр. чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН Т. Й. М. с ЕГН *****, Т. Й. М. с ЕГН ***** и Й. Т. М. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** по сметка на Варненски окръжен съд сумата **12.50 лева**, представляваща държавна такса по въззивна жалба.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК Т. Й. М. с ЕГН *****, Т. Й. М. с ЕГН ***** и Й. Т. М. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Й. В. М. с ЕГН ***** сумата от **600 лева** – разноски пред въззивна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 17, ал. 6 от ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____